

Sygn. akt IV CSK 681/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Powiatu Giżyckiego
przeciwko Powiatowi Węgorzewskiemu
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej
"P." Spółki z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 117/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej oraz
interwenienta ubocznego kwoty po 3600 (trzy tysiące sześćset) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na dwóch pierwszych przesłankach (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 - nie publ.).

Zgodnie ze stanowiskiem wypracowanym w judykaturze, prawidłowo skonstruowane istotne zagadnienie prawne, stanowiące podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinno przypominać sformułowanie zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 398/13 oraz z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 - nie publ.). Oznacza to, że konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale również przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego

rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

W skardze kasacyjnej przedstawionej Sądowi Najwyższemu powód ograniczył się do sformułowania szeregu pytań mających - w jego ocenie - uzasadniać przyjęcie jej do rozpoznania. Taki sposób zredagowania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania należy uznać za niewystarczający. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że samo postawienie pytania nie odpowiada wymaganiom stawianym zagadnieniu prawnemu, jeżeli skarżący nie odniósł się problemów interpretacyjnych wynikających z przepisów, na których oparto zagadnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, nie publ.).

Z kolei odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. 24 października 2012 r., I PK 144/12, nie publ.). Skarżący wskazał zaś tylko art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jako alternatywną podstawę wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie precyzując, na czym w niniejszej sprawie miałyby polegać potrzeba wykładni przepisów prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).